

ΣΤΗΝ ΙΔΕΑ

★ ΠΟΛΥΜΕΤΡΟ ★

Θέλω νὰ μάθω ποῦ σ' ἐγγώρισα
Κι' ἀπὸ πότε σὲ γνωρίζω.
Δὲν εἶχα χρόνια γύρω μου
ὅταν ζητοῦσα νὰ σὲ ἀντικρύζω.

Δὲν αἰσθανόμουντα μέσα στὰ στήθρη μου
Καὶ νὰ φεύγῃ καὶ νὰ λυγρῇ,
Δὲν ζήτησε τὸ μᾶτι ἀπὸ τὸν ἥλιο
λίγο φῶς γιὰ νὰ σὲ καμαρώνῃ.

Ἀπὸ τ' ἄνηθι δὲν ζήτησα
Τὸ χρῶμα καὶ τὰ μῦθρα
Κι' ἀπὸ τ' ἀγέρι γύρω μου
Οὔτε προῖν ἐπῆρα.

Δὲ σπάραξε τὸ στήθος μου
Ἡ πλεῖο μεγάλη πάλῃ
Γιὰ νὰ δώσω σ' ἐσὲ
ἓνα κοράλι.

Ἀπὸ μὲ τίποτε δὲν ἔφηνε,
Σ' ἐμᾶς ἐρχότονα τριγύρω
Κι' ἐγὼ κ' ἐσὸν αἰσθανόμασθε
τὸ μῦθο.

Ὁ στεναγμὸς σχηματίζει
Δικὴ μας ἀτμοσφαῖρα
Κι' ἀπὸ τὰ βᾶθῃ τῆς καρδιᾶς
Ἡ δική μας ἐπρόβαινε ἡμέρα.

Μέσα στὴ σκιάβᾳ μου ψυχὴ
Μιὰ ἐνθύμησι πικρὴ γιὰ πάντα μένει
Τώρα ποῦ ξένο εἶνε τὸ φῶς
Εἶσαι κ' ἐσὸν σ' ἐμένα ξένη.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΙΔΟΚΗΣ

ΚΕΥΘΩΜΩΝΕΣ ΚΑΙ ΑΛΓΗ

ΑΥΣΤΙΚΗΝ τὴν εἰλαίναν ἡ-
σθάντην οἰμωγὴν σου καὶ αὖθις,
τῶν πικρῶν οἰονῶν μου ὧ πο-
λυπαθὴς χρησιμοδότειρα.

Τοὺς πολυπεινηθεῖς σου στό-
νους δὲν ἐλησμώνησα. ἀπαρ-
μύθητος τῶν ὀνείρων νύμφη
καί, μὰ τὰ ράκη τοῦ ὕμεναίου
σου, ἡσπᾶσθην τὰ μακρανθέντα
τοῦ ἔαρος ἐκείνου ρόδα, ἅτινα

ἐρρίφθησαν πλησίον μου, ὅπως ἀπορροφήσωσι τὸ
πρῶτον τῆς δυστυχίας μου δάκρυ.

Καὶ ἔκτοτε διεφύλαξα τοὺς σιγηλοὺς τούτους
τῆς οἰχομένης ἀνοιξέως μάρτυρας καὶ περιστέφω
διὰ τῆς ὥχρας τῶν σκιᾶς τὴν πυρέσσουσαν κεφα-
λήν σου, καθ' ἣν ἐποχὴν λευκαὶ πλέον τρίχες ἐγ-
κατασπείρονται, ὡς μικραὶ ἀργυραῖ ἀκτίνες τοῦ ἁ-
στερου, ὅπερ ἐνέκρυψας ἐκεῖ, τῆς ἀναμνήσεως.

Σύγγνωθι, ἐὰν τὴν ἡρεμίαν ταράττω τοῦ σιχα-
νωμένου νυμφῶνος, ἐνθα τοῦ πρώτου μας ἀσπασμοῦ
ὁ γόης ἐσδέσθη ἀντίλαλος· ἀγαπῶ τῶν φωτεινῶν
ἡμερῶν τὸ ἄφρονον μαυσωλεῖον, καί, ὡς πηγὴ μοι-
ραίων ἐμπνεύσεων, μὲ συναρπάζει, διὰ ν' ἀναζήσω
ἐν τῷ ῥεμβασμῷ κόσμου νενεκρωμένου.

Λευκέ μου κρῖνε! Σοὶ ἔκλεψα τὴν εὐωδίαν καὶ
τὸ μῦρον, καὶ ἤδη ἀνυμνῶς τὴν χεῖρα τῆς εἰμαρ-
μένης, ὅπως σὲ ἀποκόψῃ, καὶ ρίψῃ ἐπὶ τοῦ τάφου
μου, ἐνῶ ἄλλοτε οἱ νάρκισσοι ἔκυψαν πρὸ σοῦ, σὲ
προσεκύνησαν καὶ ἐμαράνθησαν· σοὶ ἐδώρησαν τὴν
ζωήν.